

Wat ik nooit vergeten ben

In een zwaar vak waar je vaak moet beslissen over leven en dood is het belangrijk om ook de lichtheid te zien en humor te gebruiken. Het is fijn als patiënten of familie waardering hebben voor de keuzes die je maakt, en soms die waardering ook uiten. Dat kan op veel manieren. Hieronder een verhaal van een patiënt uit het leven van een basisarts die nooit vergeten is.

Tijdens een avonddienst kwam er een echtpaar, dat op vakantie was en van wie de vrouw blind was en de man een TIA had gehad. Het was duidelijk dat hij nog een paar uur had te leven. Er werd mij gevraagd om elke 20 minuten bloed af te nemen. Na een paar keer leek het mij niet meer zinvol en ook zijn vrouw vond deze pijnlijke handeling niet wenselijk. Na overleg zijn we hiermee gestopt. Twee uur later was de man overleden.

Ik realiseerde mij dat je niet iedereen kunt redden, maar wel kunt doen wat je ook je familie toe zou wensen.

De volgende ochtend aan het einde van mijn dienst was ik benieuwd hoe het met de vrouw ging en liep ik de kamer op waar de vrouw met de rug naar mij toe zat. Ze zei: "Ik hoor de voetstappen van 'de jonge arts' die de hele nacht voor ons heeft gezorgd."

Dat ze mij herkende aan mijn oude grijze converse schoenen en mij dankte voor wat ik wel heb kunnen doen, ondanks dat haar man was overleden, vond ik hartverwarmend. Ik realiseerde me dat je niet iedereen kunt redden, maar wel kunt doen wat je ook je familie toe zou wensen. Hier ben ik arts voor geworden. En mijn grijze schoenen heb ik nog steeds.

